

Fără rai unde predai

ISSN 2784-0638 ISSN- L 2784-0638

nr.10/2024
IUNIE

Cuprins

Secțiunea 1-elevi

Secțiunea 2-cadre didactice

Secțiunea 3-colaboratori

Secțiunea 1

În luna mai elevii Școlii Gimnaziale Bunești au participat la activități de educație juridică. Mulțumim domnului procuror Valentin Cristea pentru prezență și implicare. De asemenea mulțumim doamnei profesor Gal-Șoncă Elisabeta pentru coordonarea acestei activități.

Magia copilăriei

Elev: Stanciu Fabian

Clasa a VII-a

Profesor coordonator: Suciu Camelia

Zilele de vară și aventurile îndrăznețe îmi învăluie și acum amintirile din copilărie într-un val nostalgic și plin de căldură. Alături de prieteni, fratele meu și verișorul meu, am experimentat o mulțime de momente magice și aventuri distractive care îmi luminează și acum zilele.

Printre cele mai memorabile momente se regăsește explorarea unei case părăsite din vecinătate. Am intrat în casa misterioasă, veche și abandonată, cu teamă. Încercările de a sări peste obstacole s-au dovedit provocatoare într-atât încât am fost la un pas să-mi rup mâna. Cu toate acestea, am încheiat ziua cu zâmbete și amintiri de neuitat, conștienți că aventura noastră a fost o adevărată victorie.

Fratele meu a fost mereu un exemplu pentru mine, un tovarăș de năzbâtii și un profesor în lumea minunată a copilăriei. Împreună am explorat locuri noi, am creat amintiri și am învățat lecții importante despre viață și prietenie.

În grădinița copilăriei mele am descoperit un univers nou. La început nu îmi plăcea, dar am fost rapid cucerit de farmecul acestui mediu plin de culoare și distracție. Sub îndrumarea educatoarei noastre am învățat nu doar să ne jucăm și să descoperim lumea din jurul nostru, dar și să lucrăm în echipă și să ne ajutăm unii pe alții.

Sărbătorile de Crăciun rămân printre cele mai dragi amintiri ale copilăriei mele. Momentele magice, bucuria de a petrece timp alături de familie și de a împărtși momente de fericire cu cei apropiați sunt amintiri care îmi încălzesc inima și acum.

Copilăria este un capitol important pentru dezvoltarea vieții noastre, un capitol al descoperirilor și aventurilor. Fiecare amintire, fiecare experiență din această perioadă ne definește personalitatea și ne definește într-un mod unic pe toți.

Nostalgie

Elev Stănică Larisa

Clasa a VII-a

Profesor coordonator: Suciu Camelia

Nu pot spune că am avut o copilărie minunată dar a fost, cu siguranță, una frumoasă.

Chiar îmi este dor de anii în care nu aveam nici o grijă, când mă gândeam la viitor cu entuziasm, nu cu teamă, când nu știam ce înseamnă stresul pentru viitoarele examene. Era vremea când aveam o mulțime de prieteni alături de care îmi petreceam fiecare zi zburdând și jucându-ne fără oprire. Mi-e dor de verile în care goleam apa de la crep aruncând cu apă unii după ceilalți, de iernile în care nu aveam loc pe derdeluș de multitudinea de sănii sau de toamnele în care plonjam în grămezile de frunze de pe stradă. Chiar și strada avea un miros special, de copilărie, un miros plăcut de frunze arse sau de paie. Pentru mine mirosul de frunze arse este un semn al copilăriei și devin nostalgică de cele mai multe ori când îl simt.

Fiecare moment al anului este cumva legat de copilăria mea. De exemplu, în ajun mergeam la colindat cu nerăbdarea în suflet. Abia așteptam să mă întorc acasă să văd ce mi-a adus Moș Crăciun. La fiecare început de vară când tata puneă găini la clocit, muream de nerăbdare până ieșeau puii ca apoi să-i păzesc toată ziua de cioară și de uliu. Tot vara, când mă duceam în vizită la bunica intram în grădină în zmeuriș și nu mai ieșeam vreo două trei ore. Când aduceam împreună cu bunica vaca de prin grădină sau când ne duceam după apă, au rămas mărturie ale copilăriei mele, momente atât de simple dar veșnice în sufletul meu.

Mi-aș dori să pot da timpul înapoi și să retrăiesc toate momentele speciale din copilăria mea așa cum au fost ele, simple dar minunate.

Copilăria mea a fost și este un univers minunat!

Secțiunea 2

Trădarea

Prof.înv primar Gaborean Alexandru

Se întâmpla la sfârșitul anilor 80.România,trăia printre ultimele svâcniri ale regimului comunist.

Nimeni nu credea că acesta se va sfârși vreodată deși cu mic, cu mare ne doream, pentru un motiv sau altul, ca acesta să ia sfârșit.

Se făcea foarte multă economie, economie la curent, economie la alimente iar din ceea ce produceai, ți se lua aproape totul.

În josul străzii noastre traia o familie formată din mama, tata și trei copilași(două fete și un băiat).

Băiatul era și a rămas prietenul meu bun.

Eram și colegi de clasă.

Familia lui era locul unde mama mă lasa să îmi petrec puținul timp liber, bucuroasă.

Casa lor era o căsuța mică dar curată.

Acolo fiecare lucru era la locul lui iar acest lucru îți dădea o relaxare mintală deosebită.

Familia prietenului meu își secerase grâul și prin metode foarte vechi l-au treierat și vânturat astfel ca acesta să poată fi transformat în prețioasa făină pentru pâine.

În toiul nopți se aud bătăi în poartă.Patru activiști de partid intră cu forța în curte și sub amenințare armată, tata este îmbrâncit și tras la beciul casei.

De acolo, aceștia ridică cei patru saci de grâu, îl lovesc pe tata cu patul armei pe spate ca să ni uite prea curând acest incident și apoi pleacă.

Familia rămâne șocată.

Buimaciți de somn cei mici încep să plângă.

Tata năucit încă de durerea patului puștii întreabă pe rând,pe fiecare membru al familiei:

-Draga mea, ai vorbit tu cu cineva în această seara și ai spus ceva de sacii noștrii cu grâu?

-Vai de mine, cu nimeni, răspunde mama cu glasul stins!.

-Maria, ai vorbit tu cu vreo prietenă la poartă și, fără să îți dai seama, ai pomenit ceva despre grâu nostru?

-Nu tată, nici o vorbă, răspunde fata mai mare!

-Geo, se adresează tată băiatului, ai scăpat ceva tovarășilor tăi de joacă astăzi?

-Nu tata, nici o vorbă!

-Marina, nu e că în jocul tău cu fetițele, fără să îți dai seama, ai spus ceva de prețiosul nostru grâu?

-Nu tata, răspuse scurt dar hotărât fetița, hotărâre care nu dădea loc la alte interpretări!

Au adormit târziu în noapte iar a doua zi, au aflat că, un unchi mai îndepărtat al soției, în vârstă și cu un handicap sever, i-a pârât securitățile.

Pe atunci acest gen de persoane se numeau informatori și erau prezenți peste tot.

Nu știai de cine să te ferești. Trădător putea fi soția,,soțul, părinții,bunicii, comuniștii conduceau țara cu mâna de fier sub amenințarea închisorii și, mai apoi, trimiterea în unul din marile șantiere ale țării.

Că ar fi fost Canalul Dunăre-Marea Neagră,,Transfăgărășeanul, Porțile de fier sau Casa Poporului, munca era grea, condițiile erau inumane și putini se mai întorceau acasă din acele locuri.

La masa de dimineață niciunul din copii nu avut să se roage.

-Roagă-te tu, Maria!

-Nu pot, tata!

-Rugăciunea Domnească spune,,și ne iartă și nouă, greșelile noastre, cum și noi iertăm greșitorilor noștri iar eu, în aceste momente, numai iertare nu am în suflet!

Așa au răspuns toți cei solicitați să se roage.

-Bine, astăzi vom pleca la treabă fără rugăciune, spune tata!

În jurul prânzului, mama a adunat din ce avea prin casă: puțină făină de mălai, puțin iaurt, câteva linguri de zahăr, două ouă, etc.

A făcut o plăcintă, nu era mare lucru dar mirosea bine.

Mama și copiii au dus plăcintă unchiului trădător.

Unchiul locuia în josul străzii, la câteva case distanță.

Eu nu știu ce a spus unchiul, ce trăiri a avut, a regretat sau nu fapta comisă, ce știu doar este faptul că, la ruga de seară, fiecare din cei trei copilași era cu mâna pe sus pentru rugă deoarece în sufletul lui era pace și iertare.

-Cum e sufletul tău, seara când mergi la culcare?

Trădarea exista și astăzi dar ca și antidot, pentru liniștea și pacea sufletului tău, exista iertarea.

- Biruiti răul prin bine spune Marele Învățător al Bibliei.-

Mult succes și bine de Sus fiecărui cititor!

Lupte de alb

prof.dr.Suciu Camelia

Departe în lumină se-ascund mereu lupte
Cu aripi de îngeri mânați în căutări de stele.
Și-au sorbit în grabă paharul binecuvântării
Azând înțelepciune pe ruguri deșarte.
Șoapte le-ngână blestemul trecerii veșnice
Cunoscând mântuiri ce-leașteaptă.
Mâini le-au alungat viața pe marginea cerului
Și nu mai au aripi ca s-o îmbrace
Topindu-i gheața în frăgezimea focului palid.

Secțiunea 3

Prof. dr. Diac Alexandru Adrian
Școala Gimnazială Albești

Florin Iaru- poet al noii generații (II)

Într-un poem al lui Florin Iaru din volumul de debut, intitulat chiar cântec de trecut strada, se observă cum poeticul iese din poezia, versurile fiind în acord cu acea poezie a cotidianului despre care vorbea și Alexandru Mușina:

Ce grea a fost strada pe care m-am culcat!

Sufletul meu a umplut perne cu pietre

cu șisturi bituminoase -

și în oase

a curs cu măduvă de lătrat.

Ce greu era semaforul de treceri pe roșu

în chinuri năștea el culoarea verde!

Ce aglomerație pe zebra

pe rinocerul ce-a refuzat

plimbarea duminicală

pe acuzatul

cu mâinile electrocutate în poală

și o femeie care ieșea șuierînd

din amintirile tale

ca x y din algebră

ca publicul evacuat din sală .

Se observă în versurile de mai sus o înclinație a poetului spre cotidian, spre realitatea imediată a românului de începutul anilor 1980. Trăirile înalte cultivate de generații anterioare sunt acum înlocuite de asfalt, de semafoare, și de aglomerația specifică acelei perioade, aglomerație care se petrecea chiar și pe zebra de trecut strada. Poetul surprinde în aceste versuri chiar modul de viață al românilor, „plimbarea duminicală” fiind refuzată, duminica fiind ziua liberă prin excelență.

Apropierea de cotidian și de problemele din ce în ce mai acute ale societății sunt transpuse și în următoarele versuri din poezia zile de viol și rîs:

Sparse cu umărul pintenat toate ușile
dincolo de care se auzea chițăitul ei fezandat.
Acolo, vectorial, masculin, îi cîrpi două palme
și, pocnind-o cu capul de scaun,
o întinse pe podele.

Efortul îl costă un rîgîit de șapte secunde,
burta lui mare acoperi pîntecul mic.
Scoase un cuțit și, scrijelind-o pe față
o îndeamnă să-și desfacă picioarele.
Răcnetele gurii mai roșii ca sîngele
gîlgîiră

făcînd să zboare bibelouri din noptieră.

I se sparseră cu plăcere în cap.
O boți ca pe un pachet de caramelle
într-o digestie externă,
după care, ridicîndu-se în picioare,
se pișă pe ea.

Soarele chicotea auriu după cercevea.

Se șterse de uși, de ferestre, lăsînd în camera deflorată
o scriitură obscură, urmînd a fi descifrată

Cu siguranță că asemenea versuri publicate în alte perioade ar fi stîrnit multe controverse, tocmai pentru faptul că vorbesc despre fărădelegi cum este cea descrisă. Dar în contextul anilor optzeci, când lirismul nu mai fusese exploatat în poezie, versuri ca ele citate nu mai stîrnesc mirare, ci ele îl aduc pe cititor mai aproape de lumea în care trăiește, faptele din jurul lui fiind prezentate fără mască, fără o perdea care să acopere carențele societății.

Fie că plac sau nu, versuri ca acestea reprezintă noua literatură română, care totuși încă e prea puțin digerată, iar publicul larg o receptează greu, în ciuda faptului că mulți se identifică cu cele scrise. Poate este vorba de tema de a recunoaște că o asemenea literatură ne reprezintă pe mulți.

Un important pas spre o mai bună receptare a unor poeți ca Florin Iaru ar putea fi introducerea lor în manualele școlare, spre o reconfigurare a canonului și spre o aducere în contemporan a poezilor cu adevărat contemporani și pentru ca elevii, mai ales cei de liceu, să nu aibă impresia că literatura se oprește la Nichita Stănescu sau la Marin Sorescu, ultimii autori intrați în canonul literar.

Desigur că nu scriitorii sunt cei care se propun spre a intra în canonul literar, dar legat de acest fapt Florin Iaru mărturisea: „Niciodată nu m-am gândit să fiu un „clasic în viață”. De altfel, nici n-am ce căuta în manuale. Poezia mea, a noastră se bazează pe istoria poeziei românești și universale. E imposibil de înțeles fără asta. Nici nu mă miră cât mă urăsc elevii.”

Ceea ce îl face pe Florin Iaru un poet remarcabil este, în opinia mea, tomăi acel limbaj al „civilizației actuale” despre care vorbește Eugen Simion. Prin asta el este mai aproape de cititorii de astăzi, care se simt mai aproape de ceea ce văd, de ceea ce pot percepe, decât de niște iluzii ale trecutului.

Bibliografie și resurse web utilizate:

- Eugen Simion, Scriitori români de azi, IV, Editura Cartea românească, 1989
- <http://www.evz.ro/interviuri-cu-scriitori-florin-iaru-poet-nici-n-am-ce-cauta-in-manualul-de-literatura-.html>
- <http://www.tiuk.reea.net/1/211.html>
- https://ro.wikipedia.org/wiki/Florin_Iaru

Țechipa

Coordonator: Prof.dr. Suciu Camelia

**Redactori: prof.înv primar. Gaborean Alexandru, prof.
Gal Șoncă Elisabeta Claudia**

**Colaboratori: prof.dr. Diac Alexandru Adrian, Școala
Gimnazială Albești, județul Mureș**

